

[Holger Larsen.]

stadig væk gik ud fra, at den højtærede Minister havde haft bedre Mulighed for at kunne fremsætte dette Forslag, end det ærede Medlem vilde have haft, hvis det havde været ham, der havde været Minister.

Og som Støtte for denne Paastand sagde det ærede Medlem: Tænk, hvilke Hyl der blev rejst i sin Tid, da jeg vilde indføre Bestemmelsen om, at de gamle ikke maatte gaa ud af Sygekasserne et halvt Aar, før de søgte Aldersrente!

Maa jeg sige til det ærede Medlem: Det kan jo ikke sammenlignes, for det, det ærede Medlem den Gang foretog sig, var i Virkeligheden, at han sagde til de gamle, som ikke havde sikret sig ved at indmelde sig i Sygekassen: I faar jeres Aldersrente uden Hensyn til, om I er i Sygekasse eller ikke, medens de gamle, der havde været saa fornuftige at indmelde sig i en Sygekasse og blive der, maaske hele Livet igennem, skulde straffes og tvinges til at blive i den — det vil sige, at de af deres lille Understøttelse ogsaa fremtidig skulde svare Sygekassekontingent, medens de, der ikke havde sikret sig, gik gratis.

Det, der er sikret her, er Ensartethed, alle i Sygekasserne ved 40 Aars Alderen. Jeg synes slet ikke, de to Tilfælde kan sammenlignes paa nogen som helst Maade.

Jeg tror ogsaa, det er et heldigt Fund, Ministeren har gjort, navnlig da, naar den virkelige Udbygning af Grundlaget kan ske, naar altsaa en Forbedring af Sygekassernes Økonomi kan ske, og det vil igen sige, naar man kan tilføre Forslaget de nødvendige Pengemidler. For hvis man ikke tilfører Forslaget de nødvendige Pengemidler, tror jeg i og for sig ikke, Fundet er saa heldigt, for saa lader det sig simpelt hen ikke gennemføre.

Det gælder ogsaa det, det ærede Medlem var saa utilfreds med: Kommunerne Betaling af Kontingentet. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at for de Mennesker, som herefter skal ind i Sygekassen, fritager man jo det offentlige for at yde hele Sygehjælpen. Jeg tør roligt vove den Paastand, at det er den billigste Form for Kommunerne at betale Sygekassekontingent og saa lade Sygekasserne overtage hele Sygeforsorgen for disse Mennesker. Og naar det er Tilfældet — og det tror jeg, alle Kommunalnænder vil erkende —, vil man ogsaa kunne forstaa, at § 15's Bestemmelse om, at Kommunerne skal betale — idet de dog selv maa skønne, hvorvidt de vil gaa helt op og betale det fulde Kontingent eller kun vil betale en Del af Kontingentet —, er

en Bestemmelse, som ikke godt kan undværes.

Saa hørte jeg ogsaa det ærede Medlem beklage sig over, at man, naar man nu indfører Invalideunderstøttelse ogsaa for de bemedlede, nedsatte Præmien, saa de kun skulde svare det samme som de øvrige Invalidere, nemlig en Trediedel, i Stedet for som nu tre Trediedele. Her vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at dette bygger for saa vidt paa et faktisk Forhold, fordi man i Fortsættelseskasser har gjort den Erfaring, at den Præmie dækker fuldt ud. De Erfaringer, man har fra Fortsættelseskasser, gaar jo kun tilbage til en enkelt Kasse — idet man ikke har haft Fortsættelseskasser i saa lang Tid —, Fortsættelseskassen „Danmark“, og dér har det vist sig, at den i Virkeligheden dækker. Men den Slags Ting vil man kunne undersøge i Udvalget og faa Besked paa dér.

Naar jeg har taget dette Forhold op, er det ogsaa af den Grund, at det ærede Medlem sagde, at disse Mennesker vil føle sig utilpas, naar de skal gaa rundt og vide, at Staten faktisk dækker to Trediedele af deres Invalidforsorg. Hvis det skulde ske — jeg har nu aldrig tidligere mødt saadanne Mennesker, der var bange for at modtage noget af Staten —, ja, saa vilde det samme gøre sig gældende, hver Gang et af disse Mennesker f. Eks. gik i det kongelige Teater. Saa maatte de sige til sig selv: her dækker Staten en Del af den Billet, jeg har købt, det kan jeg ikke være tjent med, jeg maa komme op til at svare det fulde Beløb, o. s. v. Jeg tror ikke, man skal være ked af det paa disse Menneskers Vegne.

Naar saa det ærede Medlem dvælede ved Udvidelsen af Kredsen gennem Ændringerne i Fradragsreglerne og fandt den meget voldsom, maa jeg sige, at det kan jeg ikke forstaa. Jeg husker endnu, hvorledes det ærede Medlem i sit Lovforslag i 1922 havde langt videregaaende Fradragsregler, jeg husker saaledes, hvorledes han i København for Ægtepars Vedkommende foreslog en Understøttelse af 180 Kr. og Fradrag af Halvdelen plus 200 Kr., saaledes at han i Virkeligheden kom op paa et Beløb af 780 Kr., inden Fradrag skete. For Provinsbyers Vedkommende var der 2 Skalaer i det ærede Medlems Lovforslag, og dér kom man op paa 680 Kr. eller 620 Kr. og for Landets Vedkommende paa 600 Kr.

Altsaa saa højt var det ærede Medlem oppe i sit oprindelige Forslag, inden Fradragene begyndte. Jeg kan maaske lige nævne, at udover det havde det ærede Medlem oven i Købet Hjælpekassehjælp i